

Vieri vuosikynneniä,
ajastaikoja satanen
turinoista Turjan miehen,
pakinoista partaniekan.
Hyvin kiitti Kainun maata
tuskanpäivien lomassa
pitkospuitten pinnistäjä,
Nälkämaansa mainostaja.
Kuuli korven kuiskinnoita,
jylhän järven loiskinnoita.
Kevät saapui keijuinensa,
rastas, metso taasen soitti.
Totta lauloi korven maasta,
totta lauloi, totta tunki.
Suot jos kuinka surkeatkin
silmänluonnille ihanat.
Menisitkö merten taakse
kultalastus vuollaksesi!
Omat maat on armahammat
vapautta kainun vaarat.
Laulut jäi, kun aika jätti
laulajasta korpilinnan.
On kuin kuuluisi kujerrus,
laulu lautojen välistä.